

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Martina Lachmanna a soudců Jana Ferneckého a Martina Bobáka ve věci

žalobce: **Mgr. Václav Voříšek**, IČO: 49272951
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v tom, že dne 4. 7. 2024 poskytl žadateli podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, informaci o žalobci, aniž žalobce uvědomil jako dotčenou osobu o zamýšleném úkonu a umožnil mu vyjádřit se k věci,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce v nyní posuzované věci brojí proti postupu správního orgánu v řízení o žádosti podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též „**InfZ**“ nebo „**informační zákon**“), v němž se měl žalovaný dopustit nezákonného zásahu do práv žalobce, když jej podle § 4 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), jako osobu dotčenou o probíhajícím řízení neuvědomil, ani mu podle § 4 odst. 4 správního řádu neumožnil se k věci vyjádřit.
2. Žalovaný obdržel dne 7. 6. 2024 žádost spolku Anděl na cestě, z. s. (dále jen „**žadatel**“) o informace podle informačního zákona (dále jen „**žádost**“). Žadatel se domáhal poskytnutí informace týkající se hrazení nákladů soudního řízení na základě rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 11. 2019, čj. 1 A 62/2018 - 59. Konkrétně požádal o poskytnutí informace, zda rozsudkem uloženou povinnost povinný subjekt splnil a kdy byla náhrada nákladů zaslána na bankovní účet advokáta, k jehož rukám měla být uhrazena. Žalovaný jako povinný subjekt uvedenou žádost přípisem ze dne 4. 7. 2024, čj. MD-34757/2024-072/5, vyřídil tak, že žadateli sdělil datum, kdy byla dotyčná platba odeslána z účtu Ministerstva dopravy, a potvrdil, že daná platba byla skutečně provedena.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce podal dne 4. 9. 2024 u Městského soudu v Praze žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, který měl spočívat v tom, že při posouzení žádosti žalovaný dostatečným způsobem nezohlednil, že se v dané věci jedná o poskytnutí údajů vypovídajících o soukromí žalobce. Ten proto žalovanému vytýká, že mu neumožnil uplatnit práva dotčené osoby ve smyslu § 4 odst. 3 a 4 správního řádu, tedy, že nebyl žalovaným uvědomen o zamýšleném úkonu poskytnutí informací a že mu nebylo umožněno se k věci vyjádřit. Žalobce zdůrazňuje, že se o postupu žalovaného před vydáním informace vůbec nedozvěděl, přičemž pokud by o řízení věděl, navrhl by, aby byla žádost z celé řady důvodů odmítnuta. Následně by bylo na žalovaném, aby posoudil, zda a v jakém rozsahu informace poskytnout.
4. Žalobce poukazuje na to, že žadatel soustavně shromažďuje informace o něm a o jeho advokátní činnosti, a to prostřednictvím zdánlivě neutrálních žádostí o informace, které se na první pohled nejeví účelově. Podle žalobce jde žadateli o skryté zjišťování žalobcových příjmů a majetku, stejně jako majetku dalších osob, čímž se má žadatel pokoušet „*narušit pocit soukromí žalobce a vyvolat v něm tíseň, že jeho osobní údaje nejsou u úřadu orgánů veřejné moci v bezpečí*“. Zdůrazňuje také trestní minulost předsedy správní rady žadatele a jeho roli v Motoristické vzájemné pojišťovně, družstvu, v likvidaci (dále jen „**Motoristická vzájemná pojišťovna**“), které bylo jako právnická osoba v minulosti také pravomocně odsouzeno za přečin neoprávněného podnikání. Předseda správní rady žadatele je žalobcem označován jako „*mstivý stalker (pronásledovatel)*“. Žalobce uzavírá, že jednání žadatele je „*účelovým nátlakem a projevem mstivosti*“. Dodává také, že spor, ze kterého mu měl přísudek vzejít, s činností Motoristické vzájemné pojišťovny souvisí, a je přesvědčen, že žadatel využívá údaje této právnické osoby.
5. Z hlediska právního hodnocení žalobce konstatuje, že má ústavně zaručené právo na soukromí, ochranu osobnosti a na ochranu osobních údajů, která mají mít přednost před

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

žadatelovým zájmem na poskytnutí informace. V tomto ohledu poukazuje i na rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 11. 4. 2024, sp. zn. ZN/392/KJDS/24, čj. PK-KDS/1252/24, který v obdobné věci téhož žadatele rozhodl tak, že žádost o informace odmítl, přičemž žalobci byla v tomto řízení poskytnuta práva dotčené osoby.

6. Žalobce též zdůrazňuje, že pokud by se žadatel domáhal analogickou žádostí poskytnutí týchž informací u žalobcova peněžního ústavu nebo příslušného správce daně, nepochybně by mu uvedené instituce informace neposkytly.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě v první řadě zdůraznil, že poskytnutá informace se týká výdajů veřejné správy. Konstatuje, že z jeho pohledu poskytnutí informace o tom, zda byla platba provedena, včetně data jejího provedení, nepředstavuje zásah do práv advokáta jako příjemce této platby, neboť nejde o osobní údaj, ale o informaci o nakládání s prostředky z veřejného rozpočtu. Upozorňuje, že informační zákon mu ukládá povinnost poskytovat informace o veřejných výdajích, není-li ohrožen jiný chráněný zájem. Žalovaný je přesvědčen, že poskytnutí data platby, ani sdělení, že platba byla provedena, nepředstavují zásah do profesního či osobního soukromí advokáta, jelikož jde toliko o informaci o faktickém splnění povinnosti uložené soudním rozhodnutím.
8. Žalovaný s odkazem na judikaturu správních soudů podotýká, že výdaje veřejné správy v daném kontextu nemají charakter informací týkajících se třetích osob. Poukazuje přitom na účel informačního zákona, který spatřuje i v možnosti kontroly hospodaření s veřejnými prostředky, a to včetně informací o platbách provedených na základě soudních rozhodnutí. Oslovení advokáta jako dotčené osoby proto podle žalovaného není ani nutné ani účelné, protože údaje o žalobci se v rozsudcích soudů při jejich publikaci neanonymizují a už z těchto rozsudků vyplývá, že pokud soud úhradu nařídí, je nevyhnutelná i její úhrada.
9. Tvzení o soustavném sbírání informací o žalobci považuje žalovaný za účelové, neboť žalobce sám uvádí, že s představiteli žadatele dlouhodobě úzce spolupracoval, což ostatně vyplývá i z rešerše judikatury dostupné v databázi ASPI.
10. Žalovaný připouští, že činnost žadatele může vzbuzovat podezření a rozpaky, nedisponoval však takovými informacemi, které by prokazovaly, že podaná žádost představuje zneužití práva na informace.
11. Závěrem žalovaný zdůrazňuje, že informace o potvrzení data platby má pouze formální charakter, neboť nosnou informaci o výši úhrad nákladů řízení obsahuje již veřejně dostupný rozsudek, jehož obsah může být nadto žadateli znám již z dřívější spolupráce se žalobcem. Žalovaný má za to, že nebylo na místě vyzývat žalobce jako dotčenou osobu, neboť jeho vyjádření nemohlo vzhledem k povaze poskytované informace na výsledku postupu žalovaného ničeho změnit.

IV. Doplnění žaloby

12. Žalobce dále dne 12. 12. 2024 svým podáním doplnil žalobu, resp. v ní obsaženou argumentaci. Předně doplňuje, že je mu známo, že obdobné žádosti o informace jako v nynější věci podal žadatel v přibližně 150 dalších případech, přičemž v téměř všech řízeních povinné subjekty požadované informace žadateli poskytly. Výjimku představovala pouze rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje a Městského úřadu Pohořelice.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

13. Žalobce tvrdí, že byl poskytnutím informace dotčen na svém veřejném subjektivním právu na soukromí, na ochranu osobních údajů, na řádný procesní postup správního orgánu a na to, nebyt předmětem šikany a pronásledování. Žalobce je přesvědčen, že by měl být soudní mocí chráněn před tím, aby o něm jako advokátovi mohla třetí osoba systematicky shromažďovat informace o jeho činnosti. Žalobce má za to, že informace poskytnutá žalovaným vypovídá o tom, že obdržel odměnu za právní služby, a to minimálně ve výši stanovené advokátním tarifem. Zejména upozorňuje na skutečnost, že se v dané věci se svým klientem dohodl na uhrazení odměny prostřednictvím přisouzených nákladů řízení, z čehož dovozuje, že poskytnutá informace je informací vztahující se bezprostředně k majetku žalobce, přičemž má význam i pro jeho daňovou povinnost. Podotýká zároveň, že žalovaný jako povinný subjekt takovou informací nedisponoval, avšak žadateli o informaci měla být známa.
14. Žalobce dále uvádí, že vzhledem k postupu žalovaného nezná obsah žádosti o informace, přičemž tvrdí, že žalovaný poskytl informace, na které ani nebyl dotazován. Opětovně uvádí, že žalovaný zkrátil jeho veřejná subjektivní práva jako dotčené osoby, přičemž žalovaný se posouzením otázky, zda je žalobce dotčenou osobou, ani přezkoumatelně nezabýval.
15. Žalobce také tvrdí, že žalovaným poskytnutá informace není založena na skutečnosti a že není doložitelná.
16. Žalobce je dále přesvědčen, že shromažďování informací o jeho osobě je projevem šikany a zastrašování jako součásti údajné trestné činnosti žadatele, jehož aktivita má podle žalobce navazovat na činnost Motoristické vzájemné pojišťovny. Pouze ta totiž podle žalobce mohla disponovat informacemi, ve kterých konkrétních řízeních žalobce vystupoval jako advokát v souvislosti s její činností, neboť v databázi Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) nelze rozhodnutí ve všech dotčených věcech dohledat. Dodává přitom, že povinné subjekty, které informace o žalobci poskytly, neměly představu o pravém účelu žádostí a o jejich systematickosti. Na okraj vyjádřil žalobce přesvědčení, že zveřejňování takových informací na webové stránce NSS postrádá zákonný podklad.
17. V podání ze dne 25. 2. 2025 žalobce dále rozvinul svou argumentaci obsaženou již v dřívějších podáních. V první řadě žalobce znovu opakuje, že rozhodnutím správního orgánu došlo k přímému a bezprostřednímu zásahu do jeho práva na soukromí a informační sebeurčení. Opětovně zdůrazňuje, že na základě poskytnuté informace mohl žadatel získat informace o jeho příjmech z advokacie a že až do poskytnutí informace žalovaným neměl žadatel k dispozici informaci dokládající, že žalobce náhradu ze strany žalovaného skutečně obdržel. Zdůrazňuje také, že žalovaný obdobné informace o žalobci poskytl žadateli a dalšímu napojenému spolku opakovaně, vždy bez vědomí žalobce.
18. Konstatuje též, že žalovaný měl jako odvolací orgán „donutit“ Krajský úřad Plzeňského kraje k poskytnutí informací o žalobci v dalších dvou řízeních, v nichž žalovaný zrušil prvostupňová rozhodnutí ve věcech sp. zn. ZN/731/KDS/24, čj. PK-KDS/3842/24 a sp. zn. ZN/392/KDS/24, čj. PK-KDS/531/25, vycházející ze stejného právního hodnocení, jaké soustavně zastává žalobce. Vedle toho žalobce také zmiňuje, že v předešlém doplnění žaloby odkazované rozhodnutí Městského úřadu Pohořelice ze dne 9. 8. 2024, sp. zn. SZ MUPO 7035/2020, bylo rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 30. 8. 2024, sp. zn. S – JMK 118590/2024 OKP, čj. JMK 124392/2024, zrušeno a povinnému subjektu bylo uloženo informaci poskytnout.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

19. Žalobce také upozornil na další řízení, v němž se jako žalobce domáhá ochrany před obdobným tvrzeným nezákonným zásahem, o němž rozhodl Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci usnesením ze dne 25. 9. 2024, čj. 65 A 73/2024 - 10, tak, že žalobu odmítl. Proti uvedenému usnesení podal žalobce kasační stížnost, o níž NSS dosud nerozhodl.
20. Žalobce ve svém podání dále podrobněji osvětluje pozadí aktuálních sporů mezi žalobcem a žadatelem o informace vedených před Obvodním soudem pro Prahu 6, přičemž soudu předestírá svou argumentaci v těchto řízeních. Opětovně se vyjadřuje k povaze činnosti žadatele a souvisejících subjektů.
21. Podle žalobce je zásadní také skutečnost, že povaha žalovaným poskytnuté náhrady nákladů řízení je ryze soukromoprávní, což podle něj žalovaný řádně nezohlednil. V reakci na vyjádření žalovaného pak znovu kritizoval praxi zveřejňování judikatury bez anonymizace údajů o advokátech, přičemž poukazuje na to, že proti takovému postupu brojil a dosud brojí u NSS i u Ústavního soudu.
22. Závěrem pak žalobce tvrdí, že o poskytnutí informace v nynější věci rozhodoval nepřislušný odbor žalovaného.
23. Žalobce dále soudu adresoval podání ze dne 27. 2. 2025, ze dne 11. 3. 2025, dvě podání ze dne 18. 3. 2025 a osm podání ze dne 19. 3. 2025 obsahující další důkazní návrhy, kterými dokládá svá žalobní tvrzení. V uvedených podáních žalobce upozorňuje na postupy žadatele, žalovaného, dalších povinných subjektů a soudů, které ve svém souhrnu podtrhují závažnost tvrzeného zásahu do soukromé sféry žalobce. Mimo to také opakovaně upozorňuje na trestní minulost Petra Kocourka a Motoristické vzájemné pojišťovny, na jejíž činnost má dle žalobce navazovat činnost žadatele. Nad rámec uvedeného žalobce dodává, že žadatel má na adrese uvedené ve spolkovém rejstříku toliko fiktivní sídlo.

V. Další vyjádření žalovaného

24. Žalovaný svým podáním ze dne 28. 2. 2025 reagoval na doplněnou žalobu. Nejprve žalovaný zdůraznil, že je přesvědčený, že poskytnutá informace nepředstavuje zásah do práv advokáta jako příjemce této platby, protože nejde o osobní údaj, ale o informaci o nakládání s prostředky z veřejného rozpočtu. Vzhledem k tomu, že informace tohoto typu se poskytují bez ohledu na druh výdaje, žalovaný neshledal potřebu využít institut dotčené osoby.
25. Informace o tom, že platba by měla být provedena, je dle přesvědčení žalovaného veřejná, neboť vychází již ze samotného rozhodnutí soudu, přičemž je povinností veřejné správy takto uloženou povinnost splnit.
26. Žalovaný také uvádí, že je mu známo, že žalobce jako advokát v minulosti spolupracoval s Motoristickou vzájemnou pojišťovnou a jejími klienty, v několika případech zastupoval přímo Petra Kocourka, předsedu správní rady žadatele. Zároveň uvádí, že uvedená spolupráce nemá v současnosti pokračovat. Byť si je žalovaný vědom vyhrocených vztahů mezi žalobcem a Petrem Kocourkem a právníckými osobami, v nichž jmenovaný působí, jakož i dalších informací o jejich činnosti, nedisponoval relevantní informací, která by žadatele diskvalifikovala coby žadatele ve vztahu k právu na informace.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

VI. Jednání

27. Jednání dne 19. 3. 2025 se konalo za splnění podmínek § 49 odst. 3 s. ř. s. v nepřítomnosti žalovaného, který se předem písemně omluvil a souhlasil s projednáním věci ve své nepřítomnosti. Soud konstatoval podstatný obsah soudního spisu a dosavadních podání stran, přičemž rekapituloval klíčové poznatky z nich vyplývající. Žalobce při jednání setrval na podané žalobě a uplatněné argumentaci. Ve svém přednesu se obsáhle věnoval širším okolnostem poskytování informací o platbách náhrad nákladů řízení, které měly dle názoru žalobce představovat jeho příjem, a to jak žalovaným, tak i dalšími povinnými subjekty. Žalobce se domnívá, že poskytnutí těchto informací žadateli a dalším subjektům představuje zásah do jeho soukromí. Poukázal přitom na to, že v obdobných věcech podal správní žaloby také u Krajského soudu v Ostravě – pobočka Olomouc a u Krajského soudu v Brně. Zopakoval také, že dle jeho názoru nejde v případě poskytnuté informace o standardní výdaje veřejné správy, nicméně i pokud by šlo o takový typ výdajů, tak je dle jeho přesvědčení na místě zkoumat, jestli jejich poskytnutím není zasahováno do soukromé sféry dotčených osob a jestli není žádostmi sledován nelegitimní nebo zneužívající cíl. Zopakoval také svůj nesouhlas se zveřejňováním údajů o advokátech v publikovaných zněních rozsudků ve věcech správního soudnictví v justiční databázi na stránkách NSS. Žalobce znovu zpochybnil vnitřní příslušnost odboru, který žádost o informace vyřizoval. Žalobce dále konstatoval, že soudem přiznaná náhrada nákladů řízení představuje dle jeho přesvědčení výdělek advokáta, a to bez ohledu na to, zda fakticky došlo k přeposlání peněz na účet klienta a poté zpět na účet advokáta, či zda došlo ke vzájemnému započtení. Uvedl také, že v daném případě, stejně jako v případech obdobných, postupoval na základě dohody s klientem Janem Minárikem, podle níž si měl žalobce jako advokát celou náhradu nákladů řízení, tedy jak náhradu nákladů zastoupení, tak i vrácený soudní poplatek, ponechat jako odměnu za právní služby.
28. K návrhu žalobce Městský soud v Praze provedl dokazování následujícími listinnými důkazy. Z žádosti o informace ze dne 7. 6. 2024 soud zjistil, že žadatel adresoval žalovanému jako povinnému subjektu podle informačního zákona žádost o poskytnutí informace v souvislosti s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 4. 11. 2019, čj. 1 A 62/2018 - 59, konkrétně informace, zda žalovaný splnil soudem uloženou povinnost spočívající v zaplacení náhrady nákladů řízení k rukám žalobce, a pokud uvedenou povinnost splnil, kdy došlo k odeslání náhrady na účet žalobce. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 11. 2019, čj. 1 A 62/2018 - 59, soud ověřil existenci titulu pro plnění žalovaným, které bylo předmětem žadatelovy žádosti, a zjistil, že uvedený rozsudek obsahuje údaje o žalobci jako advokátovi. Z výpisu e-mailové komunikace mezi zaměstnanci žalovaného soud zjistil, že žalovaný jako povinný subjekt aktivně zjišťoval informace o provedení platby na účet žalobce, zejména vyžádal a obdržel likvidační formulář obsahující požadované informace. Ze stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace ze dne 28. 6. 2024 soud konstatuje, že žadatel podal k žalovanému stížnost podle informačního zákona, neboť do dne podání stížnosti neobdržel požadovanou informaci. Z přípisu žalovaného ze dne 4. 7. 2024, sp. zn. MD/34757/2024/072, čj. MD-34757/2024-072/5, soud zjistil, že žalovaný žadateli na základě žádosti podle informačního zákona poskytl následující informaci: „*Náhrada nákladů byla uhrazena na účet advokáta, platba byla odeslána dne 21. 11. 2019 z účtu Ministerstva dopravy*“. Z rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 11. 4. 2024, sp. zn. ZN/392/KJDS/24, čj. PK-KDS/1252/24, soud zjistil, že odlišný povinný subjekt ve srovnatelné věci vyzval žalobce jako dotčenou osobu k vyjádření, na jehož základě poskytnutí informace odmítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

29. Soud dále provedl dokazování výpisem účtu žalovaného, číslo účtu 22027001/0710, z něž soud zjistil, že dne 21. 11. 2019 byla z účtu žalovaného vyplacena na účet 3576101369/0800 částka 9 800 Kč. Při ústním jednání žalobce potvrdil, že v rozhodném období byl označený bankovní účet veden na jméno žalobce.
30. Soud naopak neprováděl dokazování výpisem údajů žadatele ze spolkového rejstříku, neboť o údajích v nich uvedených není mezi stranami sporu a nadto se daný důkazní prostředek mívá podstatou nynějšího řízení. Údaje o žadateli v takto obecné rovině nejsou způsobilé jakkoliv ovlivnit výsledek řízení o poskytnutí informace na žádost podle informačního zákona. Ze stejného důvodu soud neprovedl ani další důkazní návrhy, informace o návštěvě místa, kde má podle spolkového rejstříku žadatel sídlit, a přiložené fotografie, kterými žalobce zpochybňuje reálnost sídla žadatele o informace.
31. Stejným způsobem soud postupoval také ve vztahu k důkazním prostředkům navrženým žalobcem vztahujícím se k paralelně vedeným civilním sporům před Obvodním soudem pro Prahu 6 (tabulka označená jako „*Přehled jednání spolku Anděl na cestě, z. s. a Asociace pro poskytování právní ochrany proti Mgr. Václavu Voříškovi, advokátovi*“; tabulka označená jako „*Žaloby proti Václavu Voříškovi, advokátovi z podnětu Petra Kocourka ke dni 25.01.2025*“; tabulka označená jako „*Tabulka součtu tzv. Pohledávek ze Smluv o postoupení pohledávek z podnětu Petra Kocourka proti Mgr. Václavu Voříškovi, advokátovi ze dne 17.01.2025*“, tabulka označená jako „*Pohledávky údajné a postoupené sp. zn.: OS pro Prahu 6 sp. zn.: 14 C 74/2024 žalobce Anděl na cestě, z.s. proti Mgr. Václavu Voříškovi, advokátovi*“, tabulka označená jako „*Odpovědi úřadů spolku Anděl na cestě, z.s. část I. sp. zn.: OS pro Prahu 6 4 C 178-2023*“, soudní spisy vedené Obvodním soudem pro Prahu 6 pod sp. zn. 4 C 178/2023, sp. zn. 27 C 222/2023, sp. zn. 4 C 245/2023, sp. zn. 6 C 272/2023, sp. zn. 27 C 283/2023, sp. zn. 11 C 319/2023, sp. zn. 6 C 28/2024, sp. zn. 14 C 74/2024, sp. zn. 27 C 256/2024 (EPR 165841/2024), sp. zn. 7 C 59/2024 a sp. zn. 7 C 107/2024) a soudní spis vedený Městským soudem v Praze pod sp. zn. 64 Cm 187/2023. Tyto důkazní prostředky se svou podstatou míjejí s obsahem nynějšího řízení, a jak soud v podrobnostech vysvětluje níže v rámci provedení meritorního posouzení věci, skutkové poznatky, které by jejich eventuálním provedením získal, by na meritorních závěrech soudu nebyly způsobilé čehokoli změnit. Uvedené závěry soudu platí i pro zvláště předložené kopie listin z uvedených spisů založené na čl. 102 – 224 soudního spisu, tedy také pro soubor přípisů povinných subjektů, v rámci nichž byly poskytnuty žadateli informace obdobně jako v nynější věci. Jedinou výjimku v tomto ohledu představuje soudem již dříve provedený přípis žalovaného ze dne 4. 7. 2024, sp. zn. MD/34757/2024/072, čj. MD-34757/2024-072/5.
32. Soud rovněž nepřistoupil k provedení dokazování rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 3. 12. 2024, čj. 11 A 72/2024 - 34, ze dne 18. 12. 2024, čj. 5 A 107/2024 - 31 a ze dne 28. 11. 2024, čj. 10 A 107/2024 - 25, ani žalobcem označenými částmi těchto rozsudků, neboť označené důkazní prostředky se svým obsahem nevztahují k předmětu nynějšího řízení a jako takové nejsou způsobilé meritorní posouzení nynější věci soudem jakkoliv ovlivnit.
33. Dále soud neprováděl dokazování ani listinami souvisejícími s trestním řízením proti Motoristické vzájemné pojišťovně a proti Petru Kocourkovi, a to konkrétně usnesením Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 2024, sp. zn. 5 Tdo 409/2024, včetně doručky datové zprávy, rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2023, sp. zn. 5 To 251/2023, deskami spisu Obvodního soudu pro Prahu 1, sp. zn. 44 T 136/2021, Úředním záznamem Obvodního ředitelství policie Praha 1, čj. KRPA-45067/TČ-2017-001191-1-PI, podnětem žalobce nejvyššímu státnímu zástupci k podání dovolání proti rozsudku Městského soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

v Praze ze dne 29. 11. 2023, sp. zn. 5 To 251/2023. Navrhované důkazní prostředky se svou podstatou zcela míjejí podstatou nynějšího řízení, skutečnosti jimi dokládané nejsou předmětem nynějšího řízení a soud neshledal ani jiný důvod opodstatňující jejich provedení ve vztahu k dále provedenému přezkumu tvrzeného protiprávního zásahu.

34. Soud neprováděl dokazování ani dalšími rozhodnutími žalovaného o odvoláních proti rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje sp. zn. ZN/731/KDS/24, čj. PK-KDS/3842/24 a sp. zn. ZN/392/KDS/24, čj. PK-KDS/531/25, jelikož se netýkají nyní posuzované věci a v kontextu dále předestřeného meritorního posouzení věci nepovažuje soud jejich provedení za účelné. Soud ze stejných důvodů neprovedl ani přehled řízení, v nichž měl žalovaný poskytnout informace o zasílání náhrad nákladů řízení k rukám žalobce spolu s příslušnými písemnostmi. Obdobné důvody vedly soud k závěru o neprovedení podkladů z paralelně probíhajících soudních řízení žalobce před správními soudy (ve věci vedené Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 29 A 91/2024, ve věci vedené Krajským soudem v Ostravě – pobočka Olomouc pod sp. zn. 65 A 73/2024 a ve věcech vedených Krajským soudem v Plzni na podkladě žalob podaných dne 8. 1. 2025 a dne 19. 2. 2025).
35. Na základě týchž důvodů soud neprováděl ani přípis žalovaného ve věci žádosti o informace ze dne 15. 9. 2023 sp. zn. 8/2020-190-TAXI, čj. 8/2020-190-TAXI/21 podané JUDr. Vladimírem Janošekem, včetně přílohy, ani usnesení žalovaného ze dne 9. 5. 2024, sp. zn. MD/20565/2024/190, čj. MD-20565/2024-190/5, kterým se žalovanému odpírá nahlédnutí do správního spisu, stejně jako žádost žadatele, spolku Anděl na cestě, o vyznačení doložky právní moci na rozsudku NSS ze dne 31. 7. 2020, čj. 5 As 344/2018 - 51 a rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2020, čj. 5 As 344/2018 - 51, s vyznačenou doložkou právní moci.
36. Stejně tak soud neprovedl ani pracovní smlouvu uzavřenou dne 11. 4. 2022 mezi společností AKRON, s.r.o. a Petrem Kocourkem. Žalobce danou listinu nespojuje s žádným žalobním tvrzením a soud nemá za to, že by provedení tohoto důkazního prostředku mělo jakoukoliv důkazní hodnotu v nynějším řízení.
37. Zároveň soud neprovedl dokazování účastnickou výpovědí žalobce, neboť její provedení bylo v kontextu posuzovaných žalobních námitek soudem shledáno nadbytečným, navíc jde o důkazní prostředek, k jehož provedení nebyly dány procesní podmínky (§ 131 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.). Soud neprovedl ani svědeckou výpověď Petra Kocourka, případně jiné osoby zastupující žadatele, ani svědeckou výpověď Jana Minárika, neboť skutečnosti, které mají být podle žalobce daným důkazním návrhem zjištěny, nejsou způsobilé ovlivnit právní posouzení věci, jak soud dále rozvádí v odůvodnění.
38. Soud jako důkaz neprovedl ani organizační řád žalovaného, neboť jimi dokládané skutečnosti nebyly předmětem níže provedeného přezkumu a jejich provedení by tak bylo v kontextu dále rozvedeného odůvodnění také nadbytečným. Soud neprovedl dokazování podáními stran a listinami dokládajícími dosavadní postup zdejšího soudu v nynější věci, neboť jejich obsah je stranám znám a soud z nich při svém rozhodování vychází.
39. Žádné další důkazní návrhy účastníci řízení nevznesli.
40. Žalobce ve svém závěrečném návrhu svém dosavadním procesním stanovisku.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

41. Zdejší soud nejprve posoudil, zda jsou v nynější věci splněny procesní podmínky, zejména podmínky aktivní a pasivní procesní legitimace.
42. Podle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), se může „každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl přímo zaměřen proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, žalobou domáhat u soudu ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný“.
43. Aktivní legitimace v řízení o žalobě ve smyslu § 82 s. ř. s. svědčí každému, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech zásahem správního orgánu. Určující skutečností pro vyslovení závěru o existenci aktivní procesní legitimace na straně žalobce je tedy plausibilní tvrzení přímého zkrácení na právech zásahem správního orgánu, nikoli prokázání skutečnosti, že k přímému zásahu do práv žalobce skutečně došlo, neboť to je již otázkou pro posouzení žaloby ve věci samé (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 11. 2017, čj. 7 As 155/2015 - 160, bod 63 *a contrario*). Přestože si je soud vědom, že Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci, rozhodl usnesením ze dne 25. 9. 2024, čj. 65 A 73/2024 - 10, ve skutkově obdobné věci tak, že žalobu odmítl (toto usnesení je napadeno kasační stížností vedou u NSS pod sp. zn. 4 As 207/2024), Městský soud v Praze se nynější žalobou zabýval autonomně a shledal, že žalobní tvrzení o přímém zkrácení žalobce na jeho právech postupem žalovaného prostřednictvím sdělení informací o jeho příjmech, kterými měla být na základě dohody s klientem náhrada nákladů řízení přiznaná rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 4. 11. 2019, čj. 1 A 62/2018 - 59, třetím osobám je v tomto kontextu dostatečně konkrétní a reálné. Soud nemůže bez dalšího vyslovit, že by tvrzené přímé zkrácení na právech žalobce bylo již z povahy věci vyloučeno ani to, že tvrzené jednání by pojmově nemohlo představovat nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. Tato podmínka řízení je tedy splněna.
44. Pokud jde o procesní legitimaci pasivní, žalovaný postupoval při poskytování informace jako správní orgán, neboť na základě kogentní normy veřejného práva vykonával v oblasti veřejné správy svou pravomoc tím, že žadateli na základě jeho žádosti poskytnul informaci. Nezákonným zásahem povinného subjektu může být ve smyslu rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012 - 62, poskytnutí informace, kterou zákon poskytnout neumožňuje, pokud zároveň bude takové poskytnutí představovat zásah do práv konkrétní osoby, a to např. při poskytnutí informací v rozporu s § 8a, v rozsahu vybočujícím z rámce § 8b či v rozporu s § 9 nebo § 10 informačního zákona. V případě, kdy žalobce tvrdí, že k takovému nezákonnému postupu ve vztahu k němu došlo, může se bránit zásahovou žalobou. Úkon povinného subjektu spočívající v poskytnutí informací totiž nemá povahu „rozhodnutí“ ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., nýbrž „zásahu“ ve smyslu § 82 s. ř. s. Městský soud v Praze proto konstatuje, že žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah, tudíž má za to, že i tato podmínka řízení je splněna.
45. Městský soud v Praze dále konstatuje, že žaloba byla podána včas a že žalobce nemohl a s ohledem na deklaratorní charakter podané zásahové žaloby s ohledem na § 85 s. ř. s. v části věty za středníkem ani nemusel využít jiné prostředky nápravy před podáním žaloby. Vzhledem k tomu, že všechny podmínky řízení byly splněny, přistoupil soud k posouzení důvodnosti žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

46. Žaloba **není důvodná**.
47. Podle čl. 10 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „**Listina**“) má každý právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno.
48. Podle odstavce 2 tohoto ustanovení Listiny má každý právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života.
49. Podle odstavce odst. 3 předmětného ustanovení má pak každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.
50. Podle čl. 17 odst. 1 Listiny jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny.
51. Podle odstavce 4 tohoto ustanovení Listiny lze svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.
52. Podle § 8a informačního zákona poskytne povinný subjekt informaci týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.
53. Podle § 8b informačního zákona poskytne povinný subjekt základní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky, přičemž těmito údaji mohou být jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.
54. Podle § 4 odst. 3 správního řádu uvědomí správní orgán s dostatečným předstihem dotčené osoby o úkonu, který učiní, je-li to potřebné k hájení jejich práv a neohrozí-li to účel úkonu.
55. Podle § 4 odst. 4 správního řádu umožní správní orgán dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy.
56. Správní soudy ustáleně judikují, že ochranu podle § 82 s. ř. s. lze poskytnout pouze tehdy, pokud jsou kumulativně splněny všechny podmínky stanovené v citovaném ustanovení. Žalobce tedy musí být 1) přímo zkrácen na svých právech, 2) nezákonným, 3) zásahem, pokynem nebo donucením, 4) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím, 5) a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo. Není-li byt' jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (srov. též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, čj. 2 Aps 1/2005 - 65).
57. Městský soud v Praze se v rámci meritorního posouzení nynější žalobní argumentace musel v první řadě detailněji vypořádat s otázkou, zda mohl být žalobce skutečně zkrácen na svých právech jednáním žalovaného, které je v žalobě za nezákonný zásah označeno. Nosná žalobní argumentace spočívá v tvrzení žalobce, že shora vylíčeným postupem žalovaného bylo dotčeno žalobcovo (hmotné) veřejné subjektivní právo na soukromí, informační autonomii a ochranu osobních údajů, a to především tím, že žalovaný poskytl informace týkající se žalobcových příjmů z advokátní činnosti, aniž žalobce uvědomil jako dotčenou osobu podle § 4 odst. 3 a 4 správního řádu, čímž jej měl zkrátit na jeho tvrzeném veřejném subjektivním právu procesním. To opírá o tvrzení, že vysouzené náklady řízení náležely na základě dohody s klientem žalobci jako jeho právnímu zástupci (měly na základě dohody stran představovat odměnu za právní služby). V rámci posouzení podmínek řízení soud výše

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

konstatoval, že nastíněná tvrzení nelze *prima facie* považovat za zcela nemyslitelná, neboť bez hlubšího zkoumání zakládají rozumnou pochybnost o správnosti postupu žalovaného (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 11. 2017, čj. 7 As 155/2015 - 160). To však ještě neznamená, že mohou odůvodňovat meritorní závěr o důvodnosti jeho argumentace a aktivní legitimaci věcnou.

58. V obecné rovině soud vychází ze závěrů rozsudku NSS ze dne 17. 12. 2014, čj. 1 As 189/2014 - 50, podle kterého lze „shrnout, že při poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím mají osoby, jež by mohly být poskytnutím informace dotčeny, práva plynoucí ze základních zásad činnosti správních orgánů (zejm. z § 4 správního řádu). Povinný subjekt jim v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů musí v řízení o žádosti umožnit hájit jejich práva. Při každém poskytování informací by měl nejprve ověřit, zda neexistují osoby, jež by mohly být poskytnutím informace dotčeny na svých právech. Půjde především o případy, kdy žadatel bude požadovat informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a jejích osobních údajů (§ 8a a § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím), resp. informace, jež by mohly mít povahu obchodního tajemství (§ 9 téhož zákona), jako v nyní projednávaném případě. Pokud takové osoby budou existovat, vyrozumí je povinný subjekt o podané žádosti a případně i uvažovaném způsobu rozhodnutí o ní (§ 4 odst. 2 a 3 správního řádu); současně jim umožní hájit jejich práva, tj. v přiměřené době se k věci vyjádřit. Následně zpraví dotčené osoby o způsobu vyřízení žádosti.“ Žalobci je tedy možno dát za pravdu potud, že pokud by poskytnutím předmětné informace byl skutečně dotčen na svých právech, mělo mu být žalovaným umožněno uplatnit práva dotčené osoby podle § 4 správního řádu.
59. Z uvedeného tedy plyne, že jádrem posouzení nyní projednávané věci Městským soudem v Praze je otázka, zda byl žalobce skutečně postupem žalovaného zkrácen na svých právech, resp. zda se žalovaným poskytnuté informace skutečně týkají žalobce, jeho osobních údajů, či jeho soukromí. Jinak řečeno, porušení tvrzeného procesního veřejného subjektivního práva by v daném případě mohlo být relevantní toliko v případě, pokud by bylo na daném skutkovém půdorysu myslitelně dotčeno shora identifikované hmotné veřejné subjektivní právo žalobce.
60. V tomto ohledu je předně nutné vycházet z komplexních judikатурních závěrů pregnantně shrnutých v bodě 17 odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 7. 2022, sp. zn. 28 Cdo 1812/2022: „Z konstantní judikatury dovolacího soudu (srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 9. 2016, sp. zn. 28 Cdo 1509/2015, a na něj navazující usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 4. 2020, sp. zn. 20 Cdo 686/2020, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 4. 2020, sp. zn. 20 Cdo 3966/2019) vyplývá, že **ustanovení § 149 odst. 1 o. s. ř. nezakládá právo advokáta na náhradu nákladů řízení**; advokát je zde **pouze tzv. platebním místem** a je povinen náhradu nákladů řízení, jež mu byla vyplacena, vyúčtovat jím zastoupenému účastníku (k tomu také viz nálezy Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2011, sp. zn. I. ÚS 3314/09). To, že zákon stanoví oprávnění advokáta přijmout jménem účastníka náhradu nákladů řízení, neznamená, že si tuto náhradu advokát může ponechat (viz např. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 7. 1998, sp. zn. 10 Cmo 336/98). Výrok rozhodnutí soudu o tom, že náhrada nákladů řízení má být zaplacená advokátu (k jeho rukám), pak představuje určení platebního místa; nic se tím nemění na tom, že advokát není věcně legitimován k náhradě nákladů řízení a že nositelem přisouzeného práva, je vždy jím zastupovaný účastník řízení“ (pozn. zvýraznění doplněno Městským soudem v Praze).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

61. Podle konstantní judikatury je tedy advokáta, k jehož rukám je náhrada nákladů řízení hrazena, potřeba považovat toliko za platební místo, nikoliv za příjemce náhrady. Nelze proto s žalobcem souhlasit v tom, že by z pouhé informace, že byla k jeho rukám (na jeho účet) uhrazena ke konkrétnímu datu náhrada nákladů řízení, automaticky vyplývala jakákoliv informace o jeho příjmech. Je tomu právě naopak – se zřetelem k právě popsaným východiskům sama okolnost, že bylo účastníku soudního řízení přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, jež má být jiným účastníkem řízení provedena na platební místo, informace o soukromí advokáta v žádném ohledu nezprostředkovává. Stejně tak je tomu v případě poskytnutí informace o tom, že úhrada nákladů řízení byla (ke konkrétnímu datu) na základě vykonatelného soudního rozhodnutí realizována. Nejinak je tedy tomu i v nyní soudem řešeném případě – platba provedená žalovaným na účet žalobce totiž nebyla adresována jemu, nýbrž jeho klientovi, který je nositelem přisouzeného práva na poskytnutí náhrady nákladů řízení, a žalobce vystupuje v daném procesněprávním vztahu v pozici platebního místa.
62. Městský soud v Praze však vzal v úvahu i další část žalobcovy argumentace, v níž žalobce tvrdil, že s klientem, kterému byla náhrada nákladů řízení v daném případě přisouzena, uzavřel dohodu, podle níž byla jeho odměna za právní služby uhrazena právě formou vysouzené náhrady. Z toho podle žalobce vyplývá, že poskytnutá informace se skutečně týkala jeho příjmů, tedy jeho soukromé sféry, pročez měl být žalovaným v rámci vyřizování žádosti v režimu informačního zákona vyrozuměn jako dotčená osoba.
63. K předestřené žalobní argumentaci soud v první řadě uvádí, že dohoda mezi žalobcem a jeho klientem je ujednáním čistě soukromoprávní povahy, pro které jsou typické účinky *inter partes* a bez dalšího nemají účinky vůči třetím osobám, jakož ani vůči orgánům státu. Nehledě na způsob smluvní úpravy mezi žalobcem a jeho klientem je potřeba vycházet ze soukromoprávní povahy jejich vztahu. Žalovaný nemá jako povinný subjekt v řízení o žádosti o poskytnutí informace podle informačního zákona povinnost takové okolnosti předvídat (předpokládat), natož pak je aktivně zjišťovat. Nadto je potřeba vycházet z toho, že žalovaný náhradu nákladů řízení hradil s úmyslem plnit klientovi žalobce, nikoliv žalobci osobně, byť byl žalobce v daném případě platebním místem. Poskytnutí informace o provedení platby a datu jejího odeslání z účtu žalovaného nelze v tomto ohledu považovat za poskytnutí informace o žalobci, o jeho příjmech nebo o jeho soukromí.
64. Nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že informace poskytnutá žalovaným byla svou povahou pouze komplementární vůči informacím obsaženým v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 11. 2019, čj. 1 A 62/2018 - 59. Žalobcem poukazované skutečnosti jsou patrné právě z rozsudku, nikoliv z informace poskytnuté žalovaným. Obsahem informací poskytnutých žalovaným žadateli je pouze to, že žalovaný jako povinný subjekt splnil soudem uloženou povinnost a uhradil náhradu nákladů řízení, jak mu ukládá označený vykonatelný rozsudek. Žalovaný tedy poskytl informaci o nakládání s veřejnými prostředky, přičemž právě takové informace představují v kontextu principu veřejné kontroly jádro práva veřejnosti na informace a informační povinnosti státu vůči svým občanům.
65. Nadto je potřeba konstatovat, že z poskytnutých informací (informace o provedení platby a datu jejího odeslání z účtu žalovaného) nelze žádným způsobem dovodit skutečnost, že by náhrada nákladů řízení byla, byť zprostředkovaně po dohodě s jeho klientem, příjmem žalobce. Taková skutečnost není odvoditelná ani při společném posouzení poskytnuté informace a rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 11. 2019, čj. 1 A 62/2018 - 59.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Skutečnosti spojující poskytnutou informaci se svými příjmy či svým soukromím přestěrel žalobce až v soudním řízení, a předmětná informace tak není veřejně dostupná. Ani ve vztahu k adresátům zveřejněné poskytnuté informace v režimu § 5 odst. 3 informačního zákona proto informace o provedené úhradě náhrady nákladů řízení k rukám žalobce neposkytují ani zprostředkovaně informace o soukromí žalobce. Městský soud v Praze opětovně konstatuje, že za této situace nelze považovat za vadu řízení, že žalovaný skutečnosti spojující poskytnutou informaci potenciálně se sférou informační autonomie žalobce nepředpokládal nebo ji aktivně nezjišťoval.

66. Pouze na okraj Městský soud podotýká, že ani pokud by žalobce své tvrzení o dohodě s klientem prokázal, nebyly by s ohledem na výše uvedené hodnocení s to zvrátit závěr soudu o nedůvodnosti této žalobní námitky. I proto soud k důkazu neprováděl navržený výsledek pana Minárika.
67. Na uvedených závěrech nemůže nic změnit ani žalobcem zmiňovaná skutečnost, že jiný správní orgán, konkrétně Krajský úřad Plzeňského kraje dospěl ve svém rozhodnutí ze dne 11. 4. 2024, sp. zn. ZN/392/KJDS/24, čj. PK-KDS/1252/2, k odlišnému právnímu posouzení než žalovaný. V tomto ohledu je nutné přiměřeně aplikovat hodnocení NSS vyjádřené v rozsudku ze dne 20. 12. 2019, čj. 3 As 202/2019 - 48, podle nějž mohlo odlišné právní hodnocení jiného správního orgánu „*nanejvýš prokazovat, že v aplikaci rozhodných ustanovení zákona panuje mezi jednotlivými krajskými úřady, respektive správními orgány I. stupně, jistá nejednotnost. Logicky tedy taková (zde ovšem jen hypotetická) situace nemůže představovat ustálenou správní praxi, která byla v usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS definována jako ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Konsekventně pak platí, že nedošlo-li k vybočení z ustálené správní praxe, nemohlo dojít k zásahu do legitimních očekávání stěžovatele.*“ Uvedený závěr pak je na nynější věc plně přenositelný. Skutečnost, že sám žalobce v nyní posuzované věci uvádí, že postup, kterého se dovolává, měly zvolit pouze dva povinné subjekty ze 150 jím uváděných případů, pouze podtrhuje citované závěry NSS, a to zvláště za situace, kdy sám žalobce uvádí, že část jím uváděných rozhodnutí byla zrušena v rámci instančního posouzení ve správním řízení.
68. Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem lze jednoznačně uzavřít, že žalobce nemohl být tvrzeným zásahem žalovaného přímo zkrácen na svých právech. S ohledem na výše uvedené judikatorní závěry NSS pak Městskému soudu v Praze nezbyvá než konstatovat, že nejsou splněny podmínky podmiňující poskytnutí ochrany podle § 82 s. ř. s.
69. Nad rámec rozhodujícího posouzení pak Městský soud v Praze *obiter dictum* dodává, že na závěru o nedůvodnosti posuzované žalobní argumentace by se nic nezměnilo, ani pokud by soud dovodil, že poskytnuté informace skutečně vypovídají o soukromí či příjmech žalobce a s ohledem na to zprostředkovaně shledal formální porušení § 4 odst. 3 a 4 správního řádu. V tomto ohledu lze odkázat na recentní rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2024, čj. 59 A 27/2024 - 39, podle nějž může být žaloba na ochranu proti nezákonnému zásahu úspěšná pouze tehdy, pokud by postup žalovaného povinného subjektu při poskytnutí informace neobstál v soudem provedeném testu proporcionality. Dodává přitom, že není rozhodné, zda sám žalovaný test proporcionality reálně provedl, ale pouze to, zda jeho závěr obstojí v takovém testu, který by na půdorysu podané zásahové žaloby soud musel sám provádět.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

70. Soud by při takovém posouzení předně musel posoudit, zda žalobce musel z titulu své činnosti advokáta strpět nižší míru anonymizace svých osobních údajů. Vzhledem k tomu, že poskytnutá informace přímo souvisí s předcházejícím soudním řízením a fungováním advokáta jako právního profesionála v něm, pro posouzení proporcionality zásahu do práv žalobce jako advokáta by byly relevantní též závěry Krajského soudu v Brně ze dne 7. 11. 2018, čj. 31 A 68/2018 - 177: „V obecné rovině je nutno se žalobcem souhlasit v tom, že také v rámci výkonu své profese požívá ochrany soukromí (viz žalobcem citovaný nálezn Ústavního soudu ze dne 6. 3. 2012, sp. zn. I. ÚS 1586/09). Takový závěr ovšem neplatí paušálně na veškeré atributy jeho profesní činnosti, zejména pak ne na jeho projevy (verbální či neverbální) činěné veřejně. Žalobce je přitom jako advokát veřejně činnou osobou, vystupuje-li v rámci soudního řízení, jehož veřejnost je garantována Ústavou České republiky (viz čl. 96). [...] Skutečnost, že určité atributy činnosti advokáta nepožívají ochrany v rámci práva na soukromý život, je legitimní, zákonem předvídanou (s ohledem na požadavek veřejnosti jednání a rozhodování soudů), a tudíž i subjektivně předvídatelnou součástí výkonu jeho podnikatelské činnosti. Z toho důvodu nemůže být zveřejňování těchto veřejných informací ani protiústavním omezením práva na podnikání. Poukazoval-li žalobce na to, že při vstupu do advokátního stavu nepředpokládal, že jeho osobní údaje budou takto zveřejňovány, pak soud podotýká, že takovou skutečnost předpokládat měl a mohl s ohledem na dlouhodobě v českém právním řádu uplatňovanou zásadu veřejnosti soudního řízení.“
71. Pro posouzení proporcionality poskytnutí informací by byla bezpochyby relevantní také skutečnost, že poskytnutá informace se týkala veřejných výdajů, kontrola jejichž vynakládání ze strany veřejnosti představuje samotnou esenci práva na informace o činnosti veřejné správy. Transparentnost výdajů veřejné správy a zejména pak to, zda stát s prostředky nakládá hospodárně a efektivně, úzce souvisí i s naplňováním principu dobré správy. Ostatně právě na takové situace pamatuje § 8b informačního zákona, který představuje zákonný základ poskytnutí informací o příjemci veřejných prostředků, mimo jiné i v rozsahu jeho plného jména, výše poskytnutého peněžitého plnění a jeho účelu (v tomto ohledu přitom platí, že typový test proporcionality provedl sám zákonodárce). K argumentaci žalobce, že výdaje na náhrady nákladů soudního řízení do rámce veřejných výdajů ve smyslu § 8b informačního zákona spadat nemohou, soud předesílá, že se s představeným právním názorem neztotožňuje. Ustanovení § 8b informačního zákona se dle předčení soudu neváže na „veřejnoprávní“ či „soukromoprávní“ povahu konkrétního výdaje veřejných rozpočtů, nýbrž pouze na objektivní skutečnost, že jsou veřejné prostředky vynaloženy. Informace o nakládání se svěřenými prostředky povinným subjektem jsou ostatně ustáleně považovány za informace dotýkající se jeho působnosti ve smyslu § 2 informačního zákona. Výjimky z obecné povinnosti povinných subjektů informace poskytovat informace o nakládání s veřejnými prostředky pak stanoví samotný informační zákon (zejm. případy uvedené v § 8b odst. 2, § 9 či v § 10 informačního zákona).
72. Městský soud v Praze by, veden přitom shora popsány výchozími stran již zákonodárcem provedeného typového testu proporcionality vyústivšího v dikci § 8b informačního zákona, v takovém případě posuzoval konflikt práva na ochranu osobních údajů či práva na soukromí žalobce (v širším smyslu práva na informační autonomii) s veřejným zájmem na transparentnosti veřejné správy, resp. s právem veřejnosti a konkrétního žadatele na informace. Nezjistil by přitom jistě žádnou takovou okolnost, která by snad byla s to vyústit v polemiku nad tím, zda žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud informace v rozsahu předpokládaném v naposledy označeném ustanovení žadateli poskytl. Právě naopak, zásah do práva na ochranu soukromí by v daném případě

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

sledoval legitimní cíl, kterým by byla kontrola hospodaření s veřejnými prostředky. Jinými slovy, postup zvolený žalovaným by byl způsobilý dosáhnout vytyčeného legitimního cíle a dostal by tak požadavku vhodnosti. Postup žalovaného by pak obstál vzhledem ke své minimalistické podobě spočívající pouze v poskytnutí informace o tom, že bylo z veřejných prostředků ke konkrétnímu dni plněno, i z hlediska kritéria potřeby. Při posouzení proporcionality v užším slova smyslu by soud vycházel ze shora uvedených východisek, přičemž je přesvědčen, že i pokud by došel k závěru, že poskytnutá informace se týkala žalobce a tomu měla být poskytnuta práva dotčené osoby ve smyslu § 4 správního řádu, zájem veřejnosti na poskytnutí informace by s ohledem na shora akcentované závěry Krajského soudu v Brně převážil nad zájmem na ochraně osobních údajů žalobce. Uvedený závěr platí zvláště za situace, kdy poskytnutá informace pouze potvrzovala vynaložení veřejných prostředků v souladu s veřejně dostupným soudním rozhodnutím.

73. Ve vztahu k žalobní subnámitce, podle níž žalovaným poskytnutá informace není pravdivá ani doložitelná, Městský soud v Praze s ohledem na to, že posouzení těchto otázek nebylo ve světle výše uvedeného pro jeho závěr o nedůvodnosti žaloby potřebné, dodává, že nepřistoupil k robustnímu dokazování stran uskutečnění platby nebo dokonce všech žalovaným uskutečněných souvisejících plateb. Pro úplnost dodává, že žalobce nepředestřel konkrétní důvody zakládající rozumnou pochybnost o tom, že platba byla na účet žalobce žalovaným skutečně dne 21. 11. 2019 odeslána. Vzhledem k tomu, že žalobce svá tvrzení nikterak nedokládá, Městský soud v Praze nemá důvod se domnívat, že by se žalovaným poskytnuté informace nezakládaly na pravdě. Nehledě na to, že soud již výše uzavřel, že poskytnutá informace nebyla informací týkající se příjmů nebo soukromí žalobce, a ten tak nemohl být poskytnutím této informace zkrácen na svých právech, není zde ani objektivní důvod se domnívat, že poskytnutá informace je nepravdivá. Dokazování otázky pravdivosti poskytnuté informace však především s ohledem na shora popsání závěry k vyloučení přímého dotčení žalobce na jeho právech nebylo potřebné.
74. K námitce žalobce, že odbor vyřizující poskytnutí informace žadateli nebyl vnitřně příslušný, soud pouze uvádí, že vůči adresátům veřejné správy vystupuje žalovaný v zásadě jako jediný orgán, jehož vnitřní organizace se řídí vnitřními předpisy s omezenými vnějšími účinky. I pokud by věc vyřizovala vnitřně nepřísušná organizační jednotka, nemohla by tato skutečnost sama o sobě mít vliv na zákonnost postupu žalovaného správního orgánu vůči žalovanému, resp. vyústit v závěr o nezákonnosti žalovaného zásahu.
75. Městský soud v Praze konstatuje, že žalobcem vznesená otázka zveřejňování osobních údajů advokátů v soudních rozhodnutích publikovaných v justičních databázích zjevně nesměřuje proti postupu žalovaného, nýbrž proti postupu orgánů moci soudní či orgánů státní správy soudů. Svou povahou tedy tato argumentace zjevně vykráčí z rámce nynějšího soudního řízení. Pouze na okraj lze žalobce odkázat na judikaturu správních soudů, které se nastíněnou problematikou v minulosti opakovaně zabývaly, a to mimo jiné i ve vztahu k žalobci samému (např. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2012, čj. 9 Ans 5/2012 - 29, usnesení NSS ze dne 25. 5. 2017, čj. Nao 175/2017 - 161; rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 11. 2018, čj. 31 A 68/2018 - 177). Závěry uvedených rozhodnutí správních soudů lze shrnout tak, že jméno a příjmení advokáta, která jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu, nejsou v situacích, kdy jsou uváděna v souvislosti s činností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (výkon advokacie), bez dalšího chráněnými údaji, které by bylo nutné při zveřejňování soudních rozhodnutí anonymizovat.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

76. Městský soud v Praze vnímá, že nynější spor je součástí déletrvajícího a širšího konfliktu mezi žalobcem a jeho někdejšími obchodními partnery. Není však úlohou soudu, aby v nynějším řízení posuzoval a vyhodnocoval žalobcova tvrzení o žadateli a o dalších osobách, neboť takové hodnocení není pro posouzení nynější věci rozhodné. Správní soudy by nadto neměly být kolbištěm pro vypořádávání ryze osobních (obchodních) sporů mezi jednotlivci. Ostatně sám žalobce v tomto ohledu poukazuje na řadu probíhajících řízení vedených před Obvodním soudem pro Prahu 6, do jehož působnosti jakožto soudu civilního řešení obdobných soukromoprávních sporů náleží.
77. Pro pořádek Městský soud v Praze dodává, že se neopomněl zabývat ani otázkou, zda má vyzvat další osoby k uplatnění práv osob zúčastněných na řízení podle § 34 s. ř. s. Soud nicméně neshledal, že by práva dalších osob byla v daném soudním řízení na daném skutkovém půdorysu přímo dotčena, resp. že potenciální dotčení práv dalších osob výsledkem tohoto soudního řízení nedosahuje s ohledem na skutkové okolnosti nynější věci takové intenzity, s níž je spojeno eventuální naplnění materiální podmínky dle naposledy uvedeného ustanovení. Žadatel o informaci byl ve svém nároku plně a nezvratným způsobem uspokojen poskytnutím informace (na tom by meritorní rozhodnutí soudu nebylo s to ničeho změnit), zatímco adresát náhrady nákladů řízení podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 11. 2019, čj. 1 A 62/2018 - 59, popř. osoba, na níž by taková pohledávka přešla, by v tomto řízení už z jeho povahy nemohl bránit svá vlastní práva, neboť soud v tomto typu řízení zkoumá existenci nezákonného zásahu toliko ve vztahu k žalobci.

VIII. Závěr a náklady řízení

78. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 87 odst. 3 s. ř. s.
79. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. března 2025

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.